

Ο γερο-σοφός,
η πηγή...
και το μαύρο
αυτοκίνητο

Το παραμύθι μαθητών του Ζ' Δημοτικού Σχολείου Λακατάμιας με τον τίτλο «**Ο γερο-σοφός, η πηγή...και το μαύρο αυτοκίνητο**» πήρε το πρώτο βραβείο στον Διαγωνισμό «Δημιουργώ με το Νερό», κατά τη σχολική χρονιά 2016-2017.

Ξεχώρισε κυρίως για τα μηνύματα που βγαίνουν μέσα από την ιστορία, η οποία κρατά αμείωτο το ενδιαφέρον του αναγνώστη, μηνύματα τα οποία περιστρέφονται γύρω από την κεντρική ιδέα της εξοικονόμησης του νερού.

Η επιλογή του γερο-σοφού ως άγρυπνου φρουρού του νερού που διαχειριζόταν με σύνεση τις ποσότητες του πολύτιμου αυτού αγαθού, η εγωιστική στάση που κράτησαν οι κάτοικοι στο μικρό χωριό νομίζοντας ότι ο καθένας μπορεί να αναλάβει απρογραμμάτιστα τη διαχείριση του πολύτιμου αυτού αγαθού, αλλά και η άδικη μεταχείριση προς τον σοφό, είναι στοιχεία που προβληματίζουν τον αναγνώστη σχετικά με τα λάθη που γίνονται και φέρνουν δυστυχώς αρνητικά αποτελέσματα. Φυσικά πάντοτε υπάρχει η μετάνοια και ο τρόπος να αλλάξουμε τις άσχημες συνήθειές μας, αφού καταλάβουμε το λάθος μας.

Ο Διαγωνισμός προκηρύχθηκε το 2016 από το Τμήμα Αναπτυξέως Υδάτων σε συνεργασία με τα Συμβούλια Υδατοπρομήθειας Λευκωσίας, Λεμεσού και Λάρνακας.

Στόχος του διαγωνισμού είναι η ευαισθητοποίηση των μαθητών δημοτικών σχολείων σχετικά με τη σημασία του νερού, ένα θέμα που απασχολεί όλο τον πλανήτη.

Ευχαριστίες στον Κυπριακό Σύνδεσμο Παιδικού Νεανικού Βιβλίου για τη στήριξή του στην προσπάθεια του Τμήματος Αναπτυξέως Υδάτων.

Γιαννάκη!!

Πάλι άφησες τη βρύση ανοικτή;
Πόσες φορές σου έχω πει να την κλείνεις όταν βουρτοίζεις
τα δόντια σου;

Ο Γιαννάκης είναι ένα οκτάχρονο αγόρι, που παρά τα όσα του λέει η μαμά του καθημερινά, δεν προσέχει καθόλου όταν χρησιμοποιεί το νερό, με αποτέλεσμα να το σπαταλά.

Δεν ξέρω τι να κάνω πια μαζί σου!
Έλα, κάθισε δίπλα μου.
Θα σου πω ένα παραμύθι.

«Ένα καιρό και μια φορά,

χρόνια πριν, όταν οι δικοί μου παππούδες ήταν ακόμα παιδιά, ήταν ένα μικρό απομακρυσμένο χωριουδάκι. Όλα εκεί κυλούσαν ήρεμα και όλοι οι κάτοικοί του ήταν ευτυχισμένοι. Το χωριό βρισκόταν στην άκρη ενός πυκνού, καταπράσινου δάσους. Συχνά οι άντρες του χωριού πήγαιναν εκεί για κυνήγι και τα παιδιά για σχολικές εκδρομές.

Βαθιά μέσα στο δάσος υπήρχε μια πηγή με γάργαρο νερό. Την φύλαγε ένας γερο-σοφός.

Ήταν τόσο γέρος που κάποιοι έλεγαν πως ήταν πάνω από εκατό χρονών.

Η γενειάδα του ήταν τόσο μακριά που άγγιζε το χώμα και ήταν κάτασπρη, όπως και τα μαλλιά του.

Ο γερο-σοφός, λοιπόν, ήταν ο άγρυπνος φύλακας του νερού.
Τι σημαίνει αυτό;

Είχε ένα σπουδαίο χάρισμα:

**Καταλάβαινε τον καιρό, ποια χρονιά θα έχει βροχές
και ποια θα είναι ξηρή και άνυδρη.**

Ποιος χειμώνας θα φέρει χιόνια και ποιος όχι.

Έτσι, φροντίζοντας να μην στερεύει ποτέ η πηγή, έστελνε το νερό στο χωριό. Και όχι μόνο αυτό. Μοίραζε δίκαια και με σύνεση το νερό στους κατοίκους του χωριού ανάλογα με το πόσο χρειαζόταν ο καθένας.

Ο κυρ-Νικόλας ο περιβολάρης έπαιρνε περισσότερο γιατί είχε πολλά δέντρα να ποτίσει, ενώ η κυρα-Δέσποινα που είχε έναν μικρό λαχανόκηπο στην πίσω αυλή του σπιτιού της έπαιρνε λιγότερο. Το ίδιο γινόταν με όλους. Κι επειδή κανένας δεν σπαταλούσε το νερό, περίσσευε για να έχει και το χωριό την πρασινάδα του, κάθε σπίτι και τον κήπο του, κάθε μπαλκόνι και τις γλαστρούλες του. Είχαν φτιάξει κι ένα μικρό πάρκο στο χωριό όπου πήγαιναν κάθε μέρα τα παιδιά μετά το σχολείο για να παίξουν.

**Έτσι, με τη σοφία του γέροντα,
το νερό δεν έλειπε από κανέναν.**

Ήταν όλοι ευχαριστημένοι και τον ευγνωμονούσαν για τη δίκαιη μοιρασιά του νερού. Το ίδιο ικανοποιημένος ήταν κι εκείνος γιατί έβλεπε τους ανθρώπους να είναι ευτυχισμένοι και να προσέχουν το τόσο πολύτιμο γι' αυτούς αγαθό. Και οι μέρες κυλούσαν και όλα στο χωριό ήταν ήρεμα και όμορφα».

- Και τι έγινε μετά, μαμά;

«Ήταν μια συνηθισμένη μέρα σαν όλες τις άλλες. Ένα τεράστιο μαύρο αυτοκίνητο σταμάτησε μπροστά από το σπίτι του κυρίου Δημήτρη, του προέδρου του χωριού. Ένας άγνωστος κύριος, κοντόχοντρος, με σκούρο κοστούμι, κόκκινη γραβάτα και πολύ σοβαρό ύφος, κατέβηκε από μέσα. Κατευθύνθηκε προς την εξώπορτα του σπιτιού, του άνοιξαν και μπήκε μέσα. Οι περαστικοί έμειναν να τον κοιτάζουν με περιέργεια από πάνω ως κάτω.

Ποιος να ήταν άραγε και τι να ήθελε στο σπίτι του προέδρου;

Πέρασε μια ολόκληρη ώρα και ο πρόεδρος με τον άγνωστο κύριο μπήκαν στο τεράστιο μαύρο αυτοκίνητο και κατευθύνθηκαν προς την πλατεία του χωριού. Εκεί βρίσκονταν όλοι οι κάτοικοι μαζεμένοι. Είχαν ειδοποιηθεί πως ο πρόεδρος ήθελε κάτι πολύ σοβαρό να τους ανακοινώσει. Φαίνονταν ανήσυχoi και η απορία ήταν ζωγραφισμένη στα πρόσωπά τους.

- Τι λες, μπάρμπα Γιώργη, να συμβαίνει;
Γιατί μας κάλεσε όλους εδώ ο πρόεδρος;
- Ξέρω κι εγώ κυρ-Παναγιώτη; Δεν πάει πουθενά το μυαλό μου.
Εσύ, κυρία Αλεξάνδρα, μήπως γνωρίζεις;
- Α, μπα, ιδέα δεν έχω!

Η αγωνία δεν κράτησε για πολύ. Σε λίγο το μαύρο αυτοκίνητο έφτασε στην πλατεία. Από μέσα πρόβαλε ο άγνωστος κύριος με τον πρόεδρο.

- Ποιος είναι αυτός πάλι; Πρώτη φορά τον βλέπω!
ακούστηκε ψιθυριστή η φωνή της κυρα-Χριστίνας.

- Ξένος είναι, δεν είναι από τα μέρη μας.

Ο πρόεδρος με τα χέρια του έκανε νόημα στους κατοίκους να κάνουν ψυχία.

- Αγαπητοί μου συγχωριανοί, μαζευτήκαμε εδώ σήμερα για να μιλήσουμε για ένα πολύ σοβαρό θέμα: Τη διαχείριση του νερού στο χωριό μας! Όπως ξέρετε, ο γερο-σοφός είναι αυτός που μοιράζει σε μας το νερό εδώ και πάρα πολλά χρόνια. Όμως δεν θα ήταν καλύτερα αν εμείς οι ίδιοι αποφασίζαμε για το νερό μας; Ποτέ ως τώρα δεν το είχα σκεφτεί μέχρι που με επισκέφθηκε ο κύριος που βλέπετε δίπλα μου. Ας του δώσουμε, όμως, τον λόγο για να μας πει περισσότερα.

- Καλησπέρα σας,

είπε ο άγνωστος κύριος και αφού ξερόβηξε κότσαρε ένα ψεύτικο χαμόγελο στο πρόσωπό του. Όπως σας έχει πει ο πρόεδρος πιο πριν, θα ήταν καλύτερα για σας αν παίρνατε τη διαχείριση του νερού στα χέρια σας! Έτσι θα έχετε όσο νερό θέλετε και όποτε το θέλετε χωρίς περιορισμούς. Σκεφτείτε πόσο θα αλλάξει η ζωή σας! Θα έχετε άφθονο νερό για τις καλλιέργειές σας και η παραγωγή σας θα αυξηθεί. Θα έχετε πιο πολλά εισοδήματα και θα γίνετε πλούσιοι. Αλλά δεν θα είναι μόνο αυτό. Θα έρθει η ανάπτυξη και η πρόοδος στο χωριό και όλοι θα μιλούν για αυτό.

Ο πρόεδρος μαζί με τον άγνωστο κύριο μπήκαν ξανά στο μαύρο αυτοκίνητο και έφυγαν. Απόλυτη σιωπή επικρατούσε στην πλατεία. Σιωπή, αμηχανία και προβληματισμός. Δειλά-δειλά άρχισαν οι πρώτες συζητήσεις:

- Λέτε να έχουν δίκιο ο πρόεδρος και αυτός ο ξένος; αναρωτήθηκε ο κύριος Αντρέας, ο φούρναρης του χωριού.
- Ξέρω κι εγώ; Τι να πω; Ίσως μας βγει σε καλό όλο αυτό και το χωριό μας να πάει μπροστά, απάντησε η κυρία Μαρίνα.
- Εγώ πιστεύω πως ο ξένος καλά μας τα είπε. Ο καθένας από μας έχει δικαίωμα να χρησιμοποιεί όσο νερό θέλει και να κάνει με αυτό ό,τι θέλει, χωρίς να τον εμποδίζει κανένας!

- Εγώ λέω πως πρέπει να είμαστε πολύ προσεκτικοί και να σκεφτούμε καλά πριν πάρουμε οποιαδήποτε απόφαση! ήταν η γνώμη του κυρίου Λούκα που ήταν ο μοναδικός δάσκαλος του χωριού. Το νερό είναι πολύτιμο και η διαχείρισή του δεν είναι ένα απλό ζήτημα, όπως θέλουν να μας το παρουσιάσουν.

- Μα τι λες τώρα δάσκαλε; Πρέπει να πάρουμε την κατάσταση στα χέρια μας για να έρθει επιτέλους η ανάπτυξη και στο δικό μας χωριό. Φτάνει πια να αποφασίζει ο γερο-σοφός για μας! θύμωσε ο κύριος Αντρέας.

- Όχι, ακούστηκε μια ψιλή φωνούλα, δεν πρέπει να γίνει αυτό.

Ο γερο-σοφός ξέρει τι κάνει!

Ήταν ο Αλέξανδρος, ο μαθητής της τετάρτης τάξης που μπήκε κι αυτός στη συζήτηση.

Μα κανένας δεν τον άκουσε γιατί πια η συζήτηση είχε φουντώσει για τα καλά. Ο καθένας έλεγε τη γνώμη του. Ήταν όλοι μπερδεμένοι. Άλλοι συμφωνούσαν, άλλοι διαφωνούσαν και κάποιοι άλλοι ήταν σκεφτικοί και προβληματισμένοι. Εκείνη τη στιγμή πετάχτηκε στη μέση και η δεσποινίς Μελανή, η νεαρή δικηγόρος που μόλις είχε τελειώσει τις σπουδές της στη μεγάλη πόλη.

- Εγώ νομίζω πως το πιο σωστό είναι να κάνουμε ψηφοφορία και το αποτέλεσμα να γίνει σεβαστό από όλους, ήταν η άποψή της.

Όλοι συμφώνησαν.

Πώς δεν το είχαν σκεφτεί από την αρχή;»

- Και έγινε, μαμά, η ψηφοφορία;

«Έγινε, Γιαννάκη μου, την επόμενη κιόλας μέρα. Η απόφαση είχε παρθεί. Ο άγνωστος κύριος είχε δίκιο. Θα έπρεπε να διώξουν τον γερο-σοφό που φύλαγε την πηγή και να πάρουν τη διαχείριση του νερού στα χέρια τους. Από πού κι ως πού να αποφασίζει αυτός για τις ανάγκες τους; Φτάνει πια! Ως εδώ και μη παρέκει! Θα χρησιμοποιούν από τώρα και στο εξής όσο νερό θέλουν και όποτε θέλουν. Με γοργό βήμα, σύσσωμο το χωριό κατευθύνθηκε προς το σπίτι του προέδρου για να του ανακοινώσουν την απόφασή τους. Αυτός, χωρίς να μπορεί να κρύψει την ικανοποίησή του, τους έδωσε συγχαρητήρια για τη σοφή απόφαση που είχαν πάρει.

Αμέσως μετά, μια αντιπροσωπεία με επικεφαλής τον πρόεδρο ξεκίνησε χωρίς καθυστέρηση για το δάσος. Θα έπρεπε να βρουν τον γερο-σοφό και να τον διώξουν μακριά. Περπατώντας για πολλή ώρα μέσα στο καταπράσινο πυκνό δάσος, κατάφεραν να φτάσουν στην πηγή. Ο γερο-σοφός καθόταν έξω από τη φτωχική του καλύβα που βρισκόταν παραδίπλα.

Ο πρόεδρος του ανακοίνωσε την απόφαση των κατοίκων του χωριού και την απαίτησή τους να εγκαταλείψει αμέσως την πηγή.

Όση ώρα μιλούσε ο πρόεδρος, ο γερο-σοφός άκουγε έκπληκτος. Ποτέ δεν φανταζόταν πως θα άκουγε τέτοια λόγια από τους ανθρώπους που τόσα χρόνια τους εξυπηρετούσε και φρόντιζε να έχουν πάντα στη διάθεσή τους νερό για τις ανάγκες τους. Τι έπαθαν ξαφνικά; Τι τους έκανε να αλλάξουν; Προσπάθησε να τους μεταπείσει, αλλά ο πρόεδρος τού έκοψε τη φόρα. Είχαν πάρει την απόφασή τους και ήξεραν πολύ καλά ποιο ήταν το συμφέρον του χωριού από δω και πέρα.

Ένα δάκρυ κύλησε από τα μάτια του γερο-σοφού. Κατάλαβε πως δεν μπορούσε να κάνει τίποτα. Μπήκε στην καλύβα του και ετοίμασε ένα μπόγο με τα λιγοστά του υπάρχοντα. Έσκυψε το κεφάλι, πήρε το μονοπάτι πίσω από την πηγή και χάθηκε μέσα στο δάσος. Κανένας από τους χωριανούς δεν τον χαιρέτησε, κανένας δεν μπήκε στον κόπο να του πει ένα 'ευχαριστώ' για τις υπηρεσίες που τους πρόσφερε τόσα χρόνια».

- Αλήθεια, μαμά;

«Αλήθεια, Γιαννάκη μου. Από εκείνη τη στιγμή το νερό της πηγής άρχισε να τρέχει άφθονο στα σπίτια του χωριού, στα χωράφια και στα περιβόλια, στους λαχανόκηπους και στις στάνες, στους κήπους, ακόμα και στο μικρό πάρκο που έπαιζαν τα παιδιά μετά το σχολείο. Όλοι το χρησιμοποιούσαν αλόγιστα, απερίσκεπτα.

Η δεσποινίς Μυρτώ ήταν συνεχώς μέσα στην μπανιέρα με τα αφρόλουτρα.

Η κυρία Ανδριάνα, όπως και όλες οι γυναίκες του χωριού, έπλεναν τις βεράντες τους όχι με τον κουβά και τη σφουγγαρίστρα όπως έκαναν ως τώρα αλλά χρησιμοποιώντας μεγάλες ποσότητες νερού με το λάστιχο.

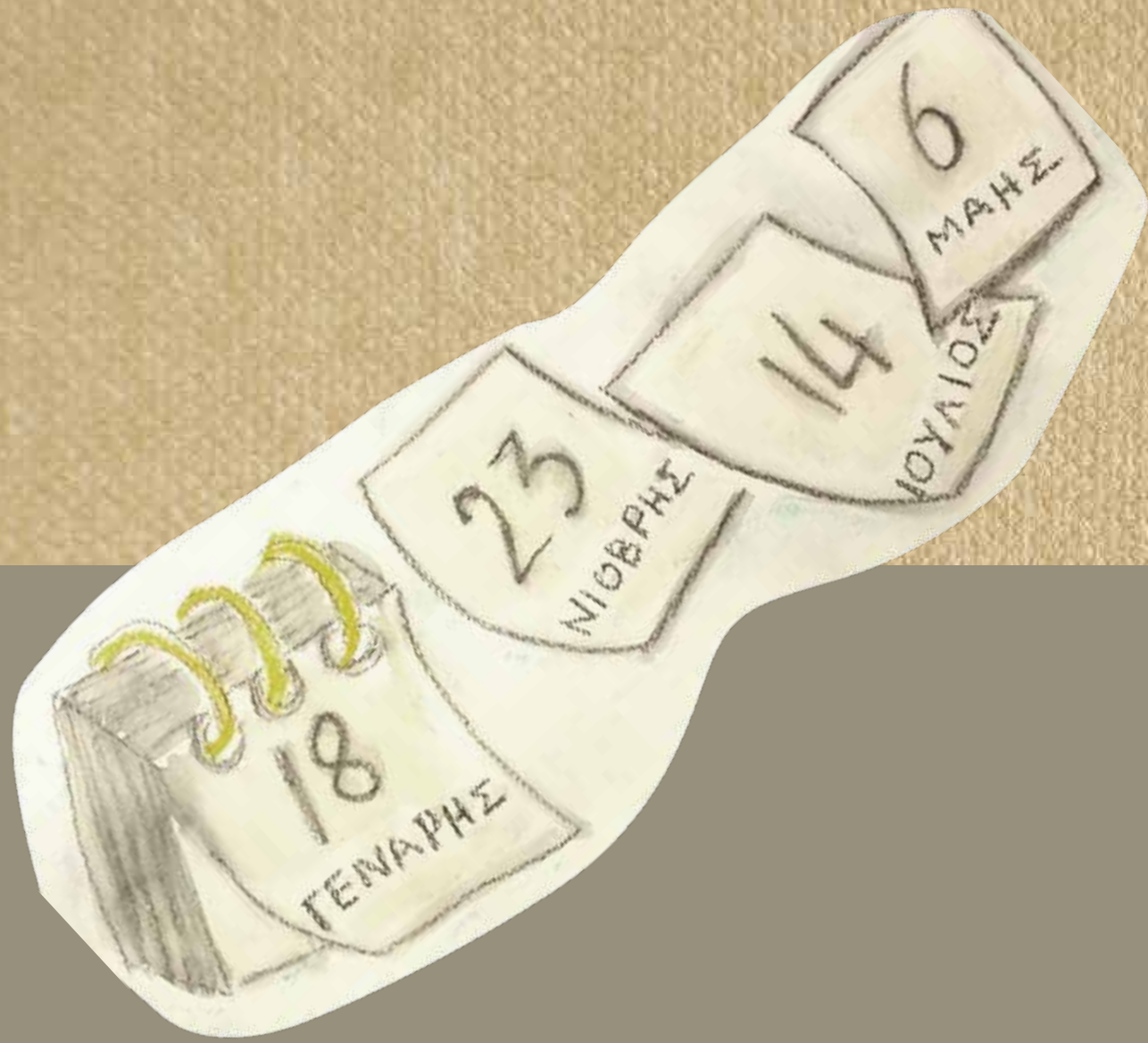
Άφηναν τις βρύσες να τρέχουν για όση ώρα έπλεναν τα πιάτα. Με τις ώρες έτρεχε το νερό στα χωράφια και στα περιβόλια του χωριού γιατί πίστευαν πως με αυτό τον τρόπο θα αυξανόταν η παραγωγή και το κέρδος θα ήταν περισσότερο. Μα και τα παιδιά που πήγαιναν στο πάρκο τα απογεύματα του καλοκαιριού δεν έπαιζαν τίποτε άλλο εκτός από νεροπόλεμο. Ακόμα κι ο Σωτηράκης που, όπως όλα τα παιδιά στο χωριό άλλωστε, πάντα έπλενε τα δόντια του προσέχοντας το νερό, άφηνε τώρα τη βρύση να τρέχει αδιάκοπα.

- Καλά κάναμε και διώξαμε τον γερο-σοφό! είπε ο κυρ-Κωνσταντής ο μπακάλης στους πελάτες που βρίσκονταν εκείνη την ώρα στο μαγαζί του.

- Ναι, είχαν δίκιο ο πρόεδρος και κείνος ο ξένος, συμφώνησε και η κυρία Θέκλα η μοδίστρα. Μα, δεν μου λέτε ποιο είναι το όνομά του;

Κανένας δεν μπόρεσε να της δώσει απάντηση.

Κι έτσι, σιγά-σιγά πέρασε το καλοκαίρι, μπήκε ο Σεπτέμβρης, μπήκε κι ο Οκτώβρης. Ήρθε σιγά-σιγά κι ο χειμώνας και όλοι περίμεναν τις βροχές. Τίποτα, όμως. Σταγόνα δεν είχε πέσει. Γρήγορα ο χειμώνας έδωσε τη θέση του στην άνοιξη κι αυτή με τη σειρά της στο καλοκαίρι. Ο επόμενος χειμώνας πέρασε κι αυτός χωρίς να φέρει τις βροχές που όλο το χωριό περίμενε με λαχτάρα. Ήταν η δεύτερη χρονιά ανομβρίας, κάτι που είχε αρκετά χρόνια να συμβεί.

Οι γυναίκες του χωριού άνοιγαν τις βρύσες τους να πάρουν νερό για τις δουλειές του σπιτιού και μόνο μερικές σταγόνες έσταζαν. Οι γεωργοί πήγαιναν να ποτίσουν τα χωράφια και τα περιβόλια τους κι ούτε για ένα δέντρο δεν αρκούσε το νερό. Τα παιδιά στο πάρκο δεν μπορούσαν πια να παίξουν νεροπόλεμο. Και σαν να μην έφταναν όλα αυτά, κάποιοι κάτοικοι άρχισαν να φεύγουν από το χωριό, να το εγκαταλείπουν γιατί ήταν πια δύσκολη η ζωή εκεί. Πάει! Το χωριό καταστρεφόταν και κανένας δεν ήξερε τι να κάνει γι' αυτό. Το νερό είχε λιγοστέψει δραματικά και η κατάσταση ήταν τραγική.

Σιγά σιγά το χωριό άρχισε να χάνει τη χάρη και την ομορφιά του. Το πράσινό του άρχισε να ξεραίνεται. Τα λουλούδια στους κήπους μαραίνονταν. Η γη διψούσε και τα ζώα υπέφεραν κι αυτά. Οι κάτοικοι του χωριού ήταν απελπισμένοι. Η αγωνία και η απογοήτευση ήταν χαραγμένες στα πρόσωπά τους.

Δεν ήξεραν τι να κάνουν. Τα πράγματα δεν ήταν όπως τους τα έλεγαν ο πρόεδρος και ο ξένος που είχε επισκεφθεί το χωριό τους πριν από δύο χρόνια. Άρχισαν τότε οι διαμαρτυρίες και τα παράπονα στον πρόεδρο. Αυτός τους καθησύχαζε πως θα φτιάξουν τα πράγματα, πως θα έρθουν βροχές και το νερό θα ξαναρχίσει να ρέει από την πηγή τους όπως και πριν.

Κανένας, όμως, δεν ήταν σίγουρος ότι θα γινόταν αυτό. Όλοι πια πίστευαν πως μόνο ένα θαύμα θα έσωζε αυτούς και το χωριό τους. Πόσο ωραία ήταν η ζωή τους, σκέφτονταν, τότε που ο γεροσοφός τούς μοίραζε τόσο δίκαια και με μέτρο το νερό, χωρίς να λείπει από κανέναν! Πώς άφησαν έναν ξένο που κανένας δεν ήξερε από πού κρατούσε η σκούφια του να τους πάρει τα μυαλά; Αμ, κι ο πρόεδρος; Πώς ξεγελάστηκε κι αυτός;

Νταγκ! Νταγκ! ακούστηκε ο ήχος του κουδουνιού και τα παιδιά βγήκαν έξω από τις τάξεις τους. Όχι, όμως, με ξεφωνητά, αστεία και πειράγματα όπως άλλοτε, αλλά σκυθρωπά και άκεφα.

Τα παιδιά της έκτης πήγαν και κάθισαν κάτω από το αγαπημένο τους πεύκο στη μέση της αυλής του σχολείου όπως έκαναν πάντα κάθε διάλειμμα. Το πεύκο αυτό τους χάριζε δροσιά με το πυκνό του φύλλωμα όταν έπιαναν οι ζέστες. Τώρα, όμως, κι αυτό, όπως άλλωστε συνέβαινε και με τα υπόλοιπα δέντρα του χωριού, είχε χάσει το ζωηρό πράσινό του χρώμα και το φύλλωμά του είχε αραιώσει πολύ. Παρόλα αυτά, τα παιδιά το αγαπούσαν το πεύκο τους και στεναχωριούνταν πολύ που το έβλεπαν έτσι.

- Πάει! Το χάνουμε το πεύκο μας!

είπε σε κάποια στιγμή η Νεοφύτα, βγάζοντας ένα βαθύ αναστεναγμό. Δεν το βλέπω να αντέχει για πολύ ακόμη.

- Έχεις δίκιο, συμφώνησε μαζί της η Αναστασία. Τι κρίμα! Έξι χρόνια που είμαστε στο σχολείο έγινε κι αυτό ένα μαζί μας. Πόσα παιχνίδια δεν έχουμε παίξει κάτω από τη σκιά του!

- Και τι δεν έχει ακούσει αυτό το δέντρο! Τα αστεία μας, τους τσακωμούς μας, τις ανησυχίες μας.
πρόσθεσε η Κωνσταντίνα.

Τα παιδιά κούνησαν στεναχωρημένα τα κεφάλια. Πόσο δίκιο είχαν οι συμμαθητές τους! Για μερικά λεπτά επικράτησε απόλυτη σιωπή. Τα παιδιά βυθίστηκαν στις σκέψεις τους: Πώς ήταν το χωριό τους και πώς έγινε. Πόσο όμορφα ζούσαν πριν από δυο χρόνια και πόσο δυστυχισμένοι είναι τώρα. Τις σκέψεις αυτές διέκοψε άξαφνα η φωνή του Μαρίνου.

- Βρε παιδιά, τι θα γίνει; Έτσι θα καθόμαστε με σταυρωμένα χέρια;

Κάτι πρέπει να κάνουμε!

- Τι εννοείς; Τι μπορούμε εμείς να κάνουμε;
ρώτησε έκπληκτος ο Αλέξανδρος.

- Δεν ξέρω, αλλά δεν γίνεται! Κάτι θα μπορούμε να κάνουμε, επέμεινε ο Μαρίνος.

- **Το βρήκα!** πετάχτηκε όρθια η Νεοφύτα. Μα ναι, πώς δεν το σκεφτήκαμε προηγουμένως; Θα πάμε να βρούμε τον γερο-σοφό. Μόνο αυτός μπορεί να μας βοηθήσει. Θα του πούμε τι συμβαίνει στο χωριό μας και θα τον παρακαλέσουμε να κάνει κάτι. Τι λέτε;

- Μα τι λες τώρα; Πώς θα μπορέσουμε εμείς να τον βρούμε; Δεν ξέρει κανείς τι απέγινε μετά που τον διώξαμε πριν από δύο χρόνια, είπε ο Αλέξανδρος.

- Εγώ λέω πως πρέπει να προσπαθήσουμε. Είναι η μόνη μας ελπίδα, τον αντέκρουσε ο Μαρίνος με αποφασιστικότητα».

-Και τι έγινε μετά, μαμά;

«Τελικά τα παιδιά, μετά από πολλές συζητήσεις είχαν καταστρώσει το σχέδιό τους. Θα γίνονταν όλα αύριο κιόλας που ήταν Σάββατο και δεν είχαν σχολείο. Θα καλούσαν όλους τους χωριανούς στην πλατεία και θα τους έλεγαν πως πρέπει να ψάξουν να βρουν τον γερο-σοφό. Θα προσπαθούσαν να τους πείσουν πως μόνο αυτός μπορούσε να κάνει κάτι για να σωθεί το χωριό τους από την έλλειψη νερού που τους ταλαιπωρούσε εδώ και δύο χρόνια.

Κι έτσι έγινε. Πρωί-πρωί την επόμενη μέρα οι χωριανοί μαζεύτηκαν στην πλατεία, άκουσαν τι είχαν να τους πουν τα παιδιά, αλλά κανένας δεν τους έδωσε σημασία. Με τα παιδιά θα ασχολούνταν τώρα; Τι ήξεραν αυτά; Και πώς θα έβρισκαν τον γερο-σοφό; Ίσως και να μην ζούσε πια.

Τα παιδιά, όμως, δεν το έβαλαν κάτω. Θα πήγαιναν από μόνα τους να βρουν τον γερο-σοφό. Το δάσος το ήξεραν καλά. Είχαν πάει εκεί αμέτρητες φορές εκδρομή με τον δάσκαλό τους, τον κύριο Λούκα, και ήξεραν κάθε μονοπάτι και κάθε ξέφωτο καλύτερα κι από τους μεγάλους.

Και για να μη σου τα πολυλογώ, Γιαννάκη μου, μετά από μια περιπλάνηση που κράτησε πολλές ώρες, τα παιδιά κατάφεραν να βρουν τον γερο-σοφό σε μια σπηλιά βαθιά μέσα στο δάσος. Τη σπηλιά αυτή την ήξεραν γιατί σε μια από τις εκδρομές τους τούς είχε πιάσει βροχή και βρήκαν σε αυτήν καταφύγιο. Και να που τώρα ζούσε μέσα σε αυτήν ο γέροντας που έψαχναν!

Χωρίς να χάσουν καιρό εξιστόρησαν στον γερο-σοφό τα γεγονότα όπως έγιναν αφότου οι χωριανοί τον έδιωξαν από το χωριό για να διαφεντεύουν αυτοί το νερό της πηγής. Του είπαν πως στην αρχή όλα πήγαιναν καλά, είχαν άφθονο νερό στη διάθεσή τους, αλλά τα πράγματα άρχισαν να αλλάζουν όταν οι βροχές δεν έρχονταν πια. Έτσι κατάλαβαν πως η πηγή τους είχε στερέψει. Το χωριό τους διψούσε και κινδύνευε να καταστραφεί. Όση ώρα μιλούσαν τα παιδιά, ο γερο-σοφός τα άκουγε χωρίς να μιλά, παρά μόνο κουνούσε θλιμμένος το κεφάλι.

-Καλέ μας γέροντα, κάνε κάτι να σωθεί το χωριό μας πριν να είναι αργά! Μόνο εσύ μπορείς να μας βοηθήσεις. Έχουμε μετανιώσει γι' αυτό που έγινε και σου ζητούμε συγγνώμη. Συμπεριφερθήκαμε όλοι με μεγάλη απεριοκεψία.

Ο γερο-σοφός σώπαινε. Ένα δάκρυ είχε κυλήσει από τα μάτια του, σαν και τότε, πριν από δύο χρόνια που έφευγε διωγμένος από την πηγή. Δεν ήξερε τι να πει. Η συγκίνηση τον είχε κυριεύσει. Η μόνη σκέψη που έκανε ήταν πως τα παιδιά αυτά ήταν πολύ θαρραλέα και το 'λεγε η καρδιά τους και πως μόνο αυτά με τα μικρά τους μυαλουδάκια σκέφτηκαν να έρθουν να τον βρουν. Όμως, όσο κι αν το ήθελε δεν μπορούσε να τα βοηθήσει. Δεν ήταν στο χέρι του».

- Μα, καλέ μαμά, τι σοφός ήταν τότε; αναρωτήθηκε ο Γιαννάκης.

«Μην βιάζεσαι, μικρέ μου, και άκου τη συνέχεια. Ο γερο-σοφός, λοιπόν, που δεν το έκανε η καρδιά του να φύγουν τα παιδιά χωρίς κάποια ελπίδα, αφού σκέφτηκε για λίγο, τους είπε πως το μόνο που θα μπορούσαν να κάνουν για να εξασφαλίσουν λίγο νερό μέχρι το φθινόπωρο θα ήταν να ανοίξουν πηγάδια σε διάφορα σημεία του χωριού. Και φυσικά να εύχονται να έρθουν σύντομα βροχές. Διαφορετικά το χωριό τους κινδύνευε σοβαρά. Τα παιδιά, που άκουγαν με πολλή προσοχή τα λόγια του γερο-σοφού, τον ευχαρίστησαν για τις συμβουλές του και αφού του υποσχέθηκαν πως θα ξανάρθουν, επέστρεψαν στο χωριό προτού νυχτώσει.

Την επόμενη μέρα κάλεσαν και πάλι τους χωριανούς να μαζευτούν όχι στην πλατεία αυτή τη φορά, αλλά στο σχολείο.

- Τι θέλουν πάλι αυτά τα παιδιά; δυσανασχέτησαν μερικοί.
- Αντί να κοιτάζουν τα μαθήματά τους, κάθε τρεις και λίγο μας κάνουν συγκεντρώσεις. Και γιατί στο σχολείο αυτή τη φορά; Τι σκαρώνουν άραγε; Εύχομαι να έχουν κάτι σοβαρό να μας πουν, διαφορετικά...

Τα παιδιά έβαλαν τους μεγάλους να καθίσουν στα θρανία τους και αφού πήραν τον λόγο με τη σειρά, εξήγησαν σε όλους με κάθε λεπτομέρεια τι είχε γίνει την προηγούμενη μέρα. Τους είπαν πόσο μεγάλο λάθος είχαν κάνει να διώξουν τον γερο-σοφό από την πηγή. Τους είπαν και για τη συμβουλή που τους έδωσε ν' ανοίξουν πηγάδια μήπως βρουν λίγο νερό και να κάνουν υπομονή μέχρι το φθινόπωρο. Ίσως η ανομβρία που τους ταλαιπωρούσε εδώ και δυο χρόνια σταματήσει κι έρθουν ξανά βροχές στο χωριό τους. Τους μίλησαν και για την εξοικονόμηση που πρέπει να κάνουν από δω και μπρος. Είτε λίγο είναι το νερό είτε πολύ, πρέπει να είναι προσεκτικοί και να μην το σπαταλούν. Κάθε σταγόνα είναι πολύτιμη!»

- Πολύ σπουδαίο μάθημα έκαναν τα παιδιά στους μεγάλους, ε, μαμά;

«Ναι, Γιαννάκη μου. Μετάνιωσαν και οι ίδιοι πικρά για την απερισκεψία τους και είπαν όλοι ένα μεγάλο 'μπράβο' στα παιδιά γι' αυτό που έκαναν. Κι ευτυχώς που βρήκαν λίγο νερό στα πηγάδια που άνοιξαν γιατί κι εγώ δεν ξέρω τι θα απογίνονταν.

Την άλλη μέρα, όλοι οι κάτοικοι του χωριού, μικροί και μεγάλοι, πήγαν να βρουν τον γερο-σοφό. Ο πρόεδρος, μετανιωμένος, ζήτησε συγγνώμη εκ μέρους όλων για τη στάση τους απέναντί του και ανέλαβε την ευθύνη για το κακό που είχε γίνει στο χωριό τους. Τον παρακάλεσε να επιστρέψει στην πηγή και τον διαβεβαίωσε πως από δω και μπρος θα έκαναν ό,τι τους έλεγε. Υποσχέθηκε ακόμα πως θα χρησιμοποιούσαν όλοι πολύ προσεκτικά το λιγοστό νερό των πηγαδιών.

Τέρμα οι σπατάλες!

Ο Οκτώβρης είχε μπει για τα καλά και οι κάτοικοι του χωριού, χωρίς να σταματήσουν να ελπίζουν, περίμεναν με λαχτάρα τις πρώτες βροχές. Ένα απόγευμα ο Μαρίνος, το παιδί της έκτης τάξης, επιστρέφοντας στο σπίτι από το πάρκο όπου έπαιζε με τα άλλα παιδιά, είδε να περνά από δίπλα του ένα τεράστιο μαύρο αυτοκίνητο. Το θυμήθηκε αμέσως! Ήταν το αυτοκίνητο εκείνου του ξένου που είχε έρθει κάποτε στο χωριό τους και τους πήρε τα μυαλά με τις ιδέες του. Τι να ήθελε πάλι; Πάντως για καλό δεν ήταν. Παραμόνεψε για λίγο και είδε το αυτοκίνητο να σταματά έξω από το σπίτι του προέδρου. Από μέσα κατέβηκε ο ξένος μαζί με έναν άλλο κύριο. Ήταν και οι δυο ντυμένοι με σκούρα κοστούμια και κρατούσαν στα χέρια τους κάτι μεγάλα χαρτιά τυλιγμένα σε ρολά. Ήταν τα αρχιτεκτονικά σχέδια του ξενοδοχείου που σκόπευε να χτίσει στο χωριό. Κτύπησαν την πόρτα του προέδρου και περίμεναν να τους ανοίξουν.

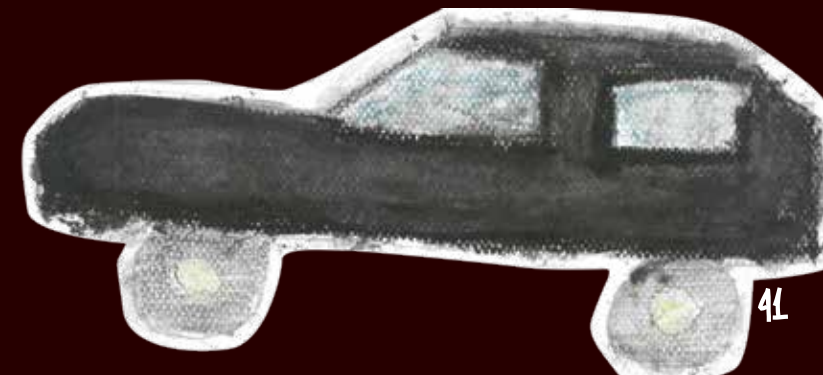
Ο Μαρίνος στο μεταξύ δεν έχασε καιρό. Μια και δυο τρέχει και λέει τα νέα στα υπόλοιπα παιδιά. Αυτά με τη σειρά τους ειδοποιούν όλους τους χωριανούς οι οποίοι μαζεύονται έξω από το σπίτι του προέδρου. Δεν πέρασε πολλή ώρα και στην εξώπορτα πρόβαλαν κατσουφιασμένοι οι δυο ξένοι μαζί με τον πρόεδρο. Μόλις τους είδαν οι χωριανοί άρχισαν να φωνάζουν και να κουνούν τα χέρια απειλητικά:

- Τι θέλει πάλι αυτός στο χωριό μας;
- Αυτός φταίει για όλα!
- Να φύγει τώρα αμέσως και να μην ξαναπατήσει το πόδι του εδώ!
- Τον πιστέψαμε και ορίστε τι πάθαμε! Το χωριό μας κοντεύει να καταστραφεί!

Ο ξένος κάτι προσπάθησε να πει για ξενοδοχεία, για ανάπτυξη, για πρόοδο και για τουρισμό, αλλά κανείς δεν τον άκουγε.

- **Θέλουμε το χωριό μας να ξαναγίνει όπως πριν!**
- **Δεν θέλουμε να χαθεί κι άλλο πράσινο!**
- **Θέλουμε την ηρεμία και την πούχια μας!**

Ο πρόεδρος θυμωμένος έβαλε τον ξένο στο τεράστιο μαύρο αυτοκίνητο. Μαζί του μπήκε και ο κύριος που τον συνόδευε. Ανέπτυξαν ταχύτητα και εξαφανίστηκαν στη στροφή του δρόμου.

Παρά την ψύχρα του Νοέμβρη, η παρέα των παιδιών της έκτης έπαιζε ακόμα στο πάρκο του χωριού.

- Εε! Ποιος μου πέταξε το νερό στα μούτρα; φώναξε θυμωμένα ο Αλέξανδρος. Δεν είπαμε πως δεν πρέπει να το σπαταλούμε;

Η Νεοφύτα που ήταν δίπλα του τον κοίταξε με απορία.

- Κανένας δεν σου έριξε νερό! Πού να το βρούμε για να σου το ρίξουμε;

- Μα... τι συμβαίνει; ρώτησε η Αναστασία. Κι εγώ νιώθω νερό στο πρόσωπό... Μα ναι! Είναι ψιχάλες! Πέφτουν ψιχάλες!

- **Επιτέλους! Βρέχει!**

Δεν το πιστεύω! Ξεφώνισε ο Μαρίνος πηδώντας

Τα παιδιά άρχισαν να πανηγυρίζουν. Οι γείτονες που τα άκουσαν πρόβαλαν στα παράθυρά τους για να δουν τι συνέβαινε.

- Είναι θαύμα! είπε υψώνοντας η Κωνσταντίνα τα χέρια της ψηλά προσπαθώντας να κλείσει μέσα στις χούφτες της τις πολύτιμες σταγόνες που έπεφταν από τον ουρανό".

- Έβρεξε πολύ, μαμά, εκείνη τη μέρα; ρώτησε ο Γιαννάκης.

- Ναι, Γιαννάκη μου. Κι όχι μόνο εκείνη τη μέρα αλλά και τις επόμενες.

Ήταν ένας χειμώνας με πολλές βροχές και χιόνια. Η πηγή του χωριού άρχισε και πάλι να ρέει. Ποτίστηκε η γη, ξεδίψασαν τα χωράφια και τα περιβόλια. Ξαναζωντάνεψαν τα λουλούδια στους κήπους και στα μπαλκόνια. Πρασίνισαν και πάλι τα δέντρα στο πάρκο που έπαιζαν τα παιδιά. Όσοι είχαν φύγει από το χωριό επέστρεψαν. Σιγά-σιγά έγιναν και πάλι όλα όπως ήταν πριν.

- **Και ο σοφός; Τι απέγινε;**

- Συνέχισε να μοιράζει το νερό στους κατοίκους του μικρού χωριού όπως έκανε και παλιά. Και όλοι ήταν ευτυχισμένοι. Τα παιδιά από τότε έβαλαν στο πρόγραμμα του σχολείου ακόμα ένα μάθημα: Το μάθημα για την εξοικονόμηση του νερού. Δεν ήθελαν ποτέ πια να το στερηθούν.

- Αλήθεια μαμά; Αυτό μόλις μου έδωσε μια ιδέα. Αύριο κιόλας θα ζητήσω από τη δασκάλα μου να κάνουμε κι εμείς στην τάξη αυτό το μάθημα!

- Χμ, πολύ καλή ιδέα. Και είμαι σίγουρη πως μετά από το μάθημα αυτό κανένα παιδί στην τάξη δεν θα ξαναπλύνει τα δοντάκια του έχοντας συνεχώς τη βρύση ανοικτή!

Αυτά είπε η μαμά και κοίταξε με νόημα τον Γιαννάκη, κλείνοντάς του το μάτι.

ΤΕΛΟΣ

Το παραμύθι γράφτηκε και εικονογραφήθηκε από τα 21 παιδιά του τμήματος Στ'1 του Δημοτικού Σχολείου Ζ' Λακατάμιας Αγ. Παντελεήμονα (2016-2017).

Τα ονόματα των παιδιών κατά αλφαβητική σειρά:

Ανδρέου Δημήτρης
Αντωνίου Χριστίνα Αναστασία
Δημητρίου Λούκας
Ευτυχίου Αλέξανδρος
Ηλία Κωνσταντίνος
Ηλία Νεοφύτα
Ιωάννου Θέκλα
Ιωάννου Νικόλας
Κάγλατση Αλεξάνδρα
Καλογήρου Μυρτώ
Κρητικού Μαρίνα
Κωνσταντινίδου Ανδριάννα
Μιχαήλ Δέσποινα
Νικολάου Γιώργος
Ντουμής Παναγιώτης
Παντελίδης Ανδρέας
Πετροκώστα Θέκλα
Φραγκεσκίδης Ανδρέας
Χαραλάμπους Σωτήρης
Χρίστου Μελανή
Χρυσοστόμου Γιώργος

Υπεύθυνη εκπαιδευτικός: Άντρη Αλλαγιώτη

Επιμέλεια έκδοσης: Γραφείο Τύπου και Πληροφοριών
Σχεδιασμός: Μάριος Κουρουφέξης
Εκτύπωση: Τυπογραφείο Κυπριακής Δημοκρατίας

Το παρόν έντυπο είναι αναρτημένο στην ιστοσελίδα του Τμήματος Αναπτύξεως Υδάτων: <http://www.moa.gov.cy/wdd>

ΓΡΑΦΕΙΟ ΤΥΠΟΥ
ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΩΝ

ΓΤΠ 41/2017 - 1.000
ISBN 978-9963-50-451-0

ΔΙΑΤΙΘΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ

